

I ægteskabet ejer man sine egne penge

Af advokat Stig Nielsen,
MachenhauerNielsen
Advokater

I ægteskabet gælder lov om ægtefællers økonomiske forhold, herunder reglerne, der omfatter særråden og særhæften. Det vil sige, at man ejer sine egne ting og hæfter for sin egen gæld. Man hæfter altså ikke for ægtefællens gæld, medmindre man har skrevet under på, at man vil gøre det. Før hed loven om ægteskabets retsvirkning, og i den opererede man med begrebet fælleseje, og folk troede derfor, at man ejede alt i fællesskab - men sådan har det aldrig været. Reglerne om særråden og særhæfte har altid været til

stede, og derfor var det misvisende, at begrebet fælleseje blev anvendt. Med den nye lov er begrebet fælleseje blevet ændret til delingsformue - det er mere præcist og retvisende, og angiver, at den formue, som ægtefællerne har hver især, skal deles med den anden, hvis de bliver skilt.

Tag stilling til formue

Casen nedenfor er et godt eksempel på ovenstående: Så længe 'Lars' og 'Lone' er gift, er pengegiven fra Lones far derfor helt og holdent hendes penge, og hun kan gøre med dem, som hun vil. Lad os forestille os, at Lars og Lone bliver uvenner over pengegiven på 8000 kroner

og vælger at blive skilt - hvis de så ikke har oprettet en ægtepagt, skal pengegiven deles ligeligt mellem hende og Lars.

Når kærestepar gifter sig, bør de derfor tage stilling til, hvilke formueforhold der skal gælde mellem dem i ægteskabet - men det er desværre de færreste, der gør det. Når man har gjort sig disse overvejelser, kan man eventuelt lave særeje. Hvis ægtefællerne derimod ikke beslutter, hvilke formueforhold der skal gælde, går de som udgangspunkt ind i ægteskabet med hver deres delingsformue, der tilsammen udgør et formuefællesskab mellem ægtefællerne.

Hver ægtefælle har egne

kreditorer og hæfter som udgangspunkt kun for egen gæld. Hvis manden driver virksomhed og går konkurs, og hustruen er lønmodtager og har sin egen opsparing, har mandens kreditorer ikke krav på hustruens opsparing som betaling af hans gæld. Som udgangspunkt fungerer reglerne på samme måde, som hvis manden og konen stadig bare var kærester: De har hver deres formue og hver deres kreditorer, selv om der er formuefællesskab mellem dem.

Nettoformuen skal deles

Ægtefæller hæfter altså ikke for hinandens gæld - men de kan reelt komme til at 'dele' gælden ved skils-

Spørg Ret & Rimeligt

Ret & Rimeligt skrives i samarbejde med MachenhauerNielsen Advokater. Den skrives med udgangspunkt i spørgsmål fra læserne, sager fra advokaternes praksis og aktuelle juridiske forhold. Har du spørgsmål til advokaterne eller emner, du kunne tænke dig at få belyst, kan du skrive til dem på mail@machenhauernielsen.dk.

Stig Nielsen

machenhauernielsen

misse. Det er nemlig sådan, at det er nettoformuen, der deles: Hvis én ægtefælle har nettoformue, og den anden har nettogæld, skal den, der har nettoformuen, dele 50/50 med den ægtefælle, der har nettogæld.

Eksempel: Et ægtepar skal skilles, og de har ikke oprettet en ægtepagt. Hustruen ejer huset, der har en friværdi på 500.000 kroner, og manden er gået konkurs

med sit firma, og skylder en million kroner netto. Derfor skal hustruen betale 250.000 kroner til manden, som der dog er risiko for, at mandens kreditorer snupper. Derfor er det en god idé at få oprettet en ægtepagt, hvis den ene ægtefælle har nettogæld.

Tak, fordi du læste med. Læserne er altid velkomne til at indsende spørgsmål om jura, som vi vil tage op i vores klumme.

Ægtemand ville bruge hustrus pengegive til renovering af villa

Af advokat Stig Nielsen,
MachenhauerNielsen
Advokater

Penge - og hvad de skal bruges til - kan være anledning til mangel en diskussion ude i de små hjem, og jeg fik for nylig et spørgsmål inden for det område fra en læser, 'Lone', som spurgte om

'brugsretten' til en personlig pengegive.

Lone er gift med 'Lars', og Lones datter 'Sofie' fra et tidligere forhold bor hjemme hos sin mor og Lars. Lones far 'Carl' er en ældre herre, som vil sine børn og børnebørn det allerbedste, og en af hans glæder i livet er at opleve, når de bliver glade for

noget, han gør for dem. Derfor har Carl gennem flere år foræret sine børn og børnebørn en pengegive hver om året, dels for at opleve glæden, når de opdager, at han har sat penge ind på deres konto, og dels for at undgå, at de skal betale arveafgift af hans formue, når han engang ikke lever mere.

Lars synes, det er dejligt for både Lone og hendes gamle far, at han er 'godt ved muffen' - men samtidig har han et lidt ambivalent forhold til sin kones pengegive, for parrets villa trænger til at blive renoveret, og der kunne de 8000 kroner lune gevaldigt, synes han. Derfor har Lars foreslået

Lone, at hun sætter penge ind på deres fælleskonto. Men det, synes Lone, er en dårlig idé, fordi pengene er en gave fra hendes far, som har udtrykt ønske om, at beløbet ikke går til 'daglige fornødenheder', men at det engang skal bruges til noget særligt - som den gave, det nu er. Lone er imidlertid i

tvivl om, hvorvidt hun rent juridisk er forpligtet til at sætte beløbet ind på fælleskontoen, eller om hun har ret til at lade de 8000 kroner blive stående på sin opsparingskonto som en personlig gave fra sin far, og derfor har hun kontaktet mig med sit spørgsmål.